

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 25
27 de setembre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 15, primera reunió

SUMARI

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 15.1

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i dos minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Go-vern (tram. 255-00003/09). Junta de Portaveus. Subs-tanciació.

La presidenta

Senyores diputades, senyores diputats, començarem la sessió plenària. *(Pausa.)* Comença la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general
del Govern (tram. 255-00003/09)

Iniciem el nou període de sessions amb el debat so-bre l'orientació política general del Govern. Té la pa-raula el molt honorable senyor Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalu-nya, honorables consellers i conselleres, il·lustres se-nyores i senyors diputats, aquest és el primer debat so-bre l'orientació política general a què fa front l'actual Govern de Catalunya, just nou mesos després d'haver pres possessió. Un primer debat d'una legislatura que es presenta amb una enorme complexitat, que no po-dem ni disffressar, ni amagar, ni defugir; complexitat a què podem fer front i farem front amb una actitud de màxim rigor, consens i responsabilitat.

Els nostres mons més propers –el Mediterrani, la Unió Europea– viuen moments de forta convulsió, que provoca incerteses de tota mena, planteja grans interrogants i genera altes dosis de desconfiança. Ras i curt, moltes coses que passen i que ens passen poden induir a la por.

El primer que ens cal, per tant, és saber combatre aquest sentiment de por, i superar-lo. Sempre, a la història de la humanitat, les grans dificultats han su-posat grans oportunitats, que molt sovint s'han sabut aprofitar. Catalunya no n'és l'excepció. La nostra his-tòria està farcida de grans obstacles, que en alguns moments semblaven insuperables; tanmateix, Catalu-nya ha sabut gairebé sempre transformar dificultats en oportunitats, i ara no hauria de ser l'excepció.

Diversos països de la ribera sud de la Mediterrània es-tan vivint canvis molt profunds que poden desembo-car en aires de llibertat, democràcia i dignitat humana. Catalunya té en aquest context l'ocasió de reforçar la seva capitalitat mediterrània; l'hem de saber aprofitar.

Al nord, tant la Unió Europea com especialment la zona euro travessen moments tempestuosos: països in-tervinguts, altres fortament supervisats, interrogants sobre el futur de la moneda, debilitat i lentitud en la presa de decisions. Aquesta situació ens afecta plena-ment, de manera molt directa. Per això m'agradaria fer tres breus reflexions.

La primera és que Catalunya ha estat i és un país pro-fundament europeista, que creu fermament en el futur de la Unió i del projecte comú que aquesta represen-ta. És des d'aquesta profunda convicció europeista que ens permetem reclamar una major coordinació interna de les accions per fer front a la situació, ja que només des d'àmbits més globals podem afrontar determinades problemàtiques i dotar de sentit les polítiques que, en clau més local, s'estan aplicant. Hi ha moltes variables i decisions que escapen del nostre control però que ens afecten, i molt.

La segona és que els problemes actuals no es resolen amb més Espanya, més França o més Alemanya; només es poden resoldre amb més Europa. No podem enca-rar amb garanties d'èxit els grans reptes del segle XXI amb el disseny de l'Europa del segle XX. Ens cal un poder federal europeu, amb capacitat de lideratge i d'interlocució al món, i una autèntica unió fiscal i eco-nòmica. L'egoisme dels estats equival a la decadència d'Europa. Tant de bo la crisi actual serveixi per pro-vo-car canvis en aquesta direcció, en la qual Catalunya tindria més avantatges que no pas inconvenients.

La tercera és una defensa encesa de l'economia pro-ductiva, ja que és l'única que permet la creació de llocs de treball i el desenvolupament i progrés de les persones i els territoris. Part de les mesures de caràcter més global que cal adoptar són les que han de posar fre a l'especulació salvatge, que aprofita el patiment de molts per a l'enriquiment de pocs.

Creiem fermament que l'economia de mercat i la ini-ciatiua privada són els millors escenaris possibles per a la creació de riquesa. És només sobre la base de l'economia productiva que hem estat capaços de cons-truir, al llarg de la història, els models de benestar de què Europa és referent. És precisament amb la volun-tat de garantir el futur de les polítiques de benestar que ens cal ser especialment rigorosos en la defensa i el foment de totes aquelles iniciatives que permetin la creació de riquesa sobre la base de la inversió i la crea-ció d'ocupació, amb el benentès que la finalitat última de l'economia de mercat és la justícia social, que els poders públics han de poder garantir.

Aquesta visió més general de la realitat europea per-met, també, veure com aquells que ja fa temps van identificar la necessitat de frenar el dèficit, amb l'ob-jectiu d'evitar un excessiu endeutament, són els que avui han recuperat camins de creixement econòmic i es troben més forts per superar les dificultats actuals. Suècia en la dècada dels noranta i l'Alemanya de prin-cipis de segle, encara sota el comandament de Gerhard Schröder –per cert, amb un acord de base amb l'opo-sició d'aleshores, la CDU–, són exemples de països que varen prendre decisions difícils, sovint impopu-lars, però necessàries. Ara són països més forts i més

benestants, més sòlids i amb millors perspectives; una lliçó que convindria no oblidar.

Aquesta visió més general del nostre entorn és el que em permet endinsar-me ara en el que genuïnament és més propi d'un debat de política general, que és l'anàlisi del nostre país i de l'acció del Govern en el present i en el futur.

L'excepcionalitat del moment que vivim ens obliga a ser especialment exigents en tot allò que fem. Hem de tenir una actitud, amb el Govern al capdavant, de rigor, de seriositat i d'assumir que només fent molt bé la feina i no defugint cap responsabilitat, per difícil o impopular que sigui, sembrarem les llavors que ens permetran recuperar, primer, la credibilitat i, amb posterioritat, el camí del creixement.

El Govern de Catalunya ha assumit la responsabilitat d'explicar amb claredat i sense dramatismes la realitat de la situació que vivim, amb confiança en les nostres possibilitats per sortir-nos-en, però amb total transparència, com pertoca a una societat adulta i responsable com la catalana. Tot i assumir que aquesta actitud pot comportar costos, tant perquè a les persones no ens agrada conèixer realitats negatives com pel fet que determinades minories poden utilitzar-ho de manera demagògica, no tenim alternativa. No fer-ho ens pot portar a enganyar-nos i a retardar encara més la presa de decisions per trobar solucions. La situació actual requereix sacrificis i no permet gaire lluïment. Ho sabem i ho assumim.

Aquesta voluntat de transparència –i no pas de passar comptes amb esperit de revenja– és la que va portar el Govern a encarregar un informe extern i professional per avaluar l'estat de les finances de la Generalitat. El resultat és conegut i coincideix, per cert, amb les estimacions de la Intervenció General de l'Estat: durant l'any 2010 la Generalitat va fer un dèficit d'aproximadament 8.400 milions d'euros, quan el màxim permès era d'uns 4.800; una desviació del 75 per cent que, evidentment, no es pot considerar un marge d'error normal. Aquesta, i no una altra, és la dura realitat, i superar-la és feina de tots, dels que varen governar fins fa poc i dels que governem ara.

Tenim la clara voluntat, manifestada des de l'inici de la legislatura, d'escoltar i dialogar amb tothom, començant per la resta de grups parlamentaris, però també amb els diferents nivells d'administracions existents a casa nostra, amb els agents econòmics i socials i amb tothom que tingui iniciatives i desitgi ser escoltat. Aquesta voluntat d'escoltar i teixir complicitats l'hem demostrada al llarg d'aquests mesos de legislatura, i ho continuarem fent en el futur.

Per això avui vull fer una especial crida a la responsabilitat de les forces polítiques. Tots sabem on ens trobem i els sacrificis que haurem de fer com a societat. L'actual Govern de Catalunya no renunciarà mai a aconseguir aquest ampli consens, i més en situacions d'excepcionalitat com aquesta en què ens trobem. Ara bé, no s'ha de confondre la recerca del consens amb la inacció, no podem permetre'ns el risc de no fer res. L'alternativa a la no-actuació és la intervenció des de fora –la intervenció des de fora–, i, com es pot veure

als països del nostre entorn, la intervenció és molt pitjor que la nostra actual situació.

Fer els deures sempre requereix un esforç, i fins i tot un sacrifici, però normalment té premi. No ens han de fer por les crítiques raonables; en democràcia, les crítiques són positives i ajuden. Tanmateix, no es pot confondre la crítica amb les actuacions hipòcrites d'aquells que coneixen perfectament la situació en què ens trobem i que prefereixen actituds destructives, en lloc de treballar conjuntament per treure el nostre país de la llosa que el pot ofegar.

Els donaré una altra dada: la partida que en el pressupost de l'any 2012, l'any següent, creixerà més –i, de fet, pràcticament l'única que creixerà– és la corresponent als interessos del deute, que augmentarà un 51,9 per cent, en passar dels 1.478 milions d'euros d'enguany a, aproximadament, els 2.244 previstos per a l'any que ve; és a dir, 766 milions d'euros més en un sol any. Aquest increment, només l'increment –només l'increment–, supera el pressupost de cinc departaments de la Generalitat de Catalunya. En només dos anys, entre el 2010 i el 2012, la partida dels interessos financers conseqüència del deute s'haurà més que doblat, en dos anys. És aquest un escenari sostenible? Podem fer veure que no passa res i mirar cap a un altre costat? On ens portava aquesta espiral diabòlica de més deute, més interessos, més deute, més interessos, més deute, més interessos?

Els països, encara que siguin més resistents que les persones, les famílies o les empreses, no ho poden aguantar tot. Els desequilibris, si són molt intensos, els poden portar a la bancarrota i a l'empobriment general, amb la consegüent destrucció de l'estat del benestar. Una simple ullada cap al nostre entorn ho demostra.

Aquesta constatació va portar el Govern que tinc l'honor de presidir a aplicar des del primer dia una política d'austeritat necessària, obligada i inajornable. Una política que, certament, ha provocat crítiques i protestes sonores, però que també compta amb la comprensió i acceptació silenciosa de gran part de la població, que aquests darrers anys ha hagut d'ajustar i reduir la despesa a les seves pròpies llars.

Vull fer notar que l'alt sentit del deure que inspira l'actuació d'aquest Govern fa que no ens tremoli la mà a l'hora de prendre decisions, per complicades o compromeses que siguin. Tothom sap que els partits i les persones que fan política prefereixen gastar, prefereixen invertir, prefereixen fer coses i prefereixen quedar bé; no ho critico, perquè és humà. Per tant, si un govern fa exactament el contrari, és a dir, gastar i invertir menys, deixar de fer coses i no sempre quedar bé, deu ser que exerceix un alt sentit de la responsabilitat. En trenta anys d'autogovern a Catalunya, mai la Generalitat havia reduït el seu pressupost d'un any per un altre.

Suposo que aquest fet centrarà bona part del debat de política general, com ha centrat en aquests darrers mesos també el debat. En conseqüència, em permeto recordar que estem parlant de la sostenibilitat del nostre estat del benestar. Vivim una època en què es parla

molt de sostenibilitat –i està bé que sigui així–, dels rius, de les costes, del mar, dels boscos, de la fauna, de l'aire, del paisatge, del mateix planeta. Es pot parlar de sostenibilitat de tot menys dels diners, que també són un bé escàs? Els demano que hi pensin, entre d'altres coses perquè la despesa pública i l'estat del benestar necessiten disposar d'aquest bé escàs que són els diners.

També es parla molt de solidaritat; cap a determinats països, poblacions o col·lectius especialment necessitats, i és just que sigui així, que sigui d'aquesta manera. Ara bé, la solidaritat val per a tot excepte per a les generacions futures?, excepte per als nostres fills i per als nostres néts? Si el llegat que deixem és una acumulació de deutes i d'interessos per pagar, no correm el risc de ser vistos com la generació més egoista de la història, l'única que pretén viure millor que els seus descendents? Els demano, també, una reflexió en aquest sentit. Crec que cada generació hauria de pagar la seva hipoteca i no deixar-la en herència.

Senyores i senyors diputats, el ritme de creixement del nostre endeutament simplement no és sostenible, ni solidari, ni èticament admissible. La política d'austeritat passa per predicar amb l'exemple. El primer que vam fer va ser aplicar les mesures d'austeritat a l'aparell polític de l'Administració, tot reduint significativament el nombre de departaments, alts càrrecs, personal eventual, estructures intermèdies de comandament i àrees funcionals, i suspent provisionalment noves ofertes d'ocupació excepte en mossos d'esquadra i cossos docents; per tant, seguretat i ensenyament. Aquesta ha estat la primera fase, que ja continua amb el procés de revisió del sector públic de la Generalitat, format per centenars d'organismes, empreses, entitats, consorcis, fundacions i ens de tot tipus. Aquí també hi ha d'haver processos d'estalvi i d'aprimament, que s'estan posant en marxa.

Val a dir que l'austeritat hauria de ser la norma, no l'excepció, a l'hora de dissenyar uns pressupostos. En aquest sentit, podríem parlar d'austeritat dels poders públics com un valor a preservar més enllà de les conjuncions de cada moment. Per això he impulsat un projecte de llei d'estabilitat pressupostària, que avui hem enviat al Parlament per a la seva discussió; una llei que, amb independència de les reformes constitucionals exprés, fixa els criteris d'actuació pressupostària del Govern català, uns criteris basats en el sentit comú, en no estirar més el braç que la màniga, en tenir el pressupost equilibrat en circumstàncies normals i en fer estalvis en els moments de creixement per tenir marge d'actuació en les èpoques més dolentes, les de vaques magres, com les que estem vivint en aquest moment.

Les polítiques d'austeritat dutes a terme no impedeixen, però, que el Govern de Catalunya hagi optat per prioritzar les despeses de caràcter social com són les d'ensenyament, salut i benestar i família. És obvi que aquestes polítiques també s'han vist afectades, també ho han estat, però no és menys cert que l'esforç de reducció de les despeses no ha estat lineal i que els departaments i programes socials han tingut ajustaments clarament inferiors a la mitjana. Val a dir que, per no

perjudicar el nucli dur de les polítiques de benestar, hem fet un ajust molt sever pel que fa a la inversió en infraestructures. En som conscients i l'assumim, tenint present, però, que no el podrem aplicar molt de temps sense posar en risc la modernització del país. Haurem de ser capaços, tots plegats de trobar alternatives a aquesta situació que ens permetin en un futur no gaire llunyà recuperar el pols inversor.

Els passo a concretar algunes accions que il·lustren aquesta política d'austeritat en els àmbits de l'ensenyament, la salut i les polítiques de benestar social, però compatible amb mantenir l'essència del nostre benestar col·lectiu.

Ensenyament. Un bon exemple de tot això que els explico el trobem en matèria educativa. El curs escolar ha començat amb 29.000 alumnes més que el curs anterior i sense incrementar la plantilla de professorat, amb 1.025 grups addicionals i més de 38 construccions en marxa. I, tot plegat, amb un 7 per cent menys de pressupost. Tot i aquesta realitat, el curs ha començat amb normalitat.

Vull fer notar que això ha sigut possible perquè mestres i professors han destinat una hora més del total de les seves hores laborals a les aules. Així, els mestres de primària passen de vint-i-tres a vint-i-quatre hores a l'aula, i els de secundària, de divuit a dinou. Vull expressament agrair-los aquest esforç. Això és el que permet, amb els mateixos ensenyants, poder atendre més alumnes. Un bon exemple de com amb menys es pot fer més.

A més, hem adoptat altres mesures de racionalització com la supressió de la setmana blanca o la substitució de la sisena hora generalitzada per un pla de suport individualitzat de lluita contra el fracàs escolar. També hem propiciat un canvi d'orientació de la digitalització de l'aula per la via de la creació del programa Educat 2.0. Per contra, ens hem vist obligats a reduir la inversió en nous centres, tot i que, a causa d'una millor organització, es redueixen el nombre de mòduls prefabricats, i es contenen les despeses corrents dels centres. Tot això requereix esforços i sacrificis, però fa possible que un bé superior com l'ensenyament pugui ser atès.

Sanitat. Tal com vostès saben aquest any 2011 s'està aplicant un pla de xoc per garantir que la despesa sanitària s'ajusti als recursos disponibles. Tinguin en compte que només –només– en l'àmbit de salut la despesa real de l'any 2010 va superar en més de 850 milions el pressupost autoritzat per aquest Parlament; una situació insostenible que cal corregir. No obstant, per donar plenes garanties als ciutadans que aquest procés no ha d'afectar ni les prestacions ni la qualitat de la sanitat pública, es va aprovar fa mesos l'Acord de govern pel qual s'estableixen les garanties de la sanitat pública a Catalunya de disposar d'una atenció sanitària de qualitat als centres d'atenció primària, als hospitals i a les urgències. Per a l'acompliment d'aquestes garanties, el Departament de Salut està duent a terme actuacions amb els proveïdors i professionals en el territori per tal de millorar la capacitat resolutiva a l'atenció primària, orientant el sistema i els serveis al

malalt crònic, concentrant els serveis d'alta especialització d'acord amb resultats clínics, fomentant l'ús racional dels medicaments, potenciant l'ús de les noves tecnologies i promovent un model de responsabilitat compartida –professionals, administracions, ciutadania. En definitiva, es tracta de fer front a una situació econòmica delicada, molt delicada, garantint l'essència dels serveis i la qualitat que s'ofereix i preservant els valors d'accés universal, equitat i cohesió social que defineixen el nostre sistema sanitari.

Polítiques socials i de família. També, pel que fa a les polítiques de benestar social i família, el Govern ha treballat per fer més sostenible el sistema i ajustar-lo a les possibilitats actuals. Volem defugir de certs dogmes establerts en part del discurs polític actual, perquè no necessàriament fa més polítiques socials qui més gasta, sinó qui gestiona millor i qui no acumula deutes que acaben pesant com una llosa.

Els posaré tres exemples. Primer, en els ajuts per infant a càrrec s'havia arribat a una situació absolutament insostenible. Durant l'any 2010 només una –una– de cada quatre famílies va percebre l'ajut dins del termini, i el mes de febrer del 2011, d'enguany, hi havia 231.712 famílies, de les 312.000 que hi tenien dret, que no havien percebut cap ajut corresponent a l'any 2010. En total, es devien més de 151 milions d'euros, només per aquest programa. Davant d'aquesta situació, hem hagut de garantir el pagament de tots els endarreriments, i, per assegurar la sostenibilitat del sistema, hem deixat sense efecte part de la universalitat dels ajuts, establint una convocatòria per atendre els naixements que s'esdevinguin a les famílies en situació de major vulnerabilitat. És a dir, hem hagut de pagar deutes i prioritzar en funció de la major necessitat d'atenció social.

Segon exemple: la gestió de l'atenció a la dependència. Volem garantir que en el termini de sis mesos tots els expedients estiguin resolts; de 54.627 expedients pendents al desembre del 2010, al juliol de 2011 n'hi havia uns quaranta mil de resolts i, a més, s'estan reorientant aquells aspectes de la llei que s'allunyaven de l'esperit inicial amb què es va promulgar.

Tercer exemple, molt comentat durant aquest darrer estiu: la reforma de la renda mínima d'inserció. El Govern, al plantejar la reforma, pretén ser fidel a l'esperit de la renda mínima d'inserció, que no és altre que el de promoure que les persones en risc d'exclusió social es formin, s'activin durant un temps i entrin en els canals normals del mercat de treball. Aquest esperit en els darrers anys s'havia anat desvirtuant. En primer lloc, hi havia indicis d'una important bossa de frau, i, en segon lloc, la renda mínima s'havia transformat en una paga com a continuïtat de les persones aturades que havien esgotat la resta de prestacions.

Cal dir també, de manera clara, que la responsabilitat d'aportar els recursos necessaris per atendre els aturats que han esgotat els subsidis és de l'Estat i no de la Generalitat. Dissortadament encara és així. Per això la reforma s'adreça a retornar a l'objectiu originari de la renda mínima d'inserció i garantir que totes les persones que realment tenen dret a cobrar-la la percebin.

Tot i això, la Generalitat no ha reduït els recursos que destina a aquesta política, sinó que els ha augmentat –de 100 milions d'euros que figuraven en el pressupost de l'any 2010 a 150 milions d'euros aquest any 2011–, i pagarà a tothom que hi tingui dret.

Tota política de reducció del dèficit i de l'endeutament adreçada a la sostenibilitat de l'estat del benestar ha de tenir present, a banda d'ajustar la despesa i de millorar l'eficiència en la prestació dels serveis, tot el vessant que afecta els ingressos. També en aquest terreny el Govern està prenent decisions en tots els fronts. Les resumiré sintèticament en cinc punts.

Primer. Hem mantingut durant el 2011 i els mantindrem durant el 2012 els nivells fiscals que va aprovar l'anterior Govern de la Generalitat durant la passada legislatura. Això afecta tributs com els tipus màxims de l'IRPF –situats a Catalunya a dalt de tot, en el conjunt de l'Estat espanyol, al 49 per cent–, l'impost de transmissions patrimonials i l'impost d'actes jurídics documentats, entre d'altres. Entenem que mentre duri l'etapa d'ajustament de la despesa no podem retornar les tarifes d'aquests impostos al nivell anterior a l'increment que es va decidir en el seu moment. L'única excepció que ha fet l'actual Govern és la supressió de l'impost de successions per evitar la discriminació fiscal amb altres territoris de l'Estat i alhora per complir un compromís de programa àmpliament conegut per la ciutadania.

Segon. El Govern està duent a terme una política de venda d'actius a fi de reduir dèficits i endeutaments. Aquesta via seguirà i s'incrementarà durant l'any vinent.

Tercer. Estem prenent decisions d'augmentar determinats preus públics, taxes i matrícules a fi de corregir greus desequilibris heretats o de finançar més correctament programes a càrrec dels pressupostos públics. És el cas del cànon de l'aigua, dels preus del transport públic o de les matrícules universitàries. Aquests augments selectius es combinen sempre amb una política d'ajuts a col·lectius especialment necessitats o vulnerables.

En aquest terreny, cal fer, ho crec, una reflexió a fons sobre la viabilitat de mantenir en el futur programes d'accés universal i gratuït o fortament subvencionats independentment dels nivells de renda de la població. La pervivència de l'estat del benestar també passa per aquesta reflexió, que el Govern no només està fent, sinó que ja hem començat a dur a la pràctica amb algunes decisions.

Quart. En els propers anys, una part dels ingressos necessaris continuarà venint de l'endeutament. Hem d'aconseguir moderar el ritme de creixement d'aquest endeutament, però no podem tallar en sec el recurs al crèdit. En aquest sentit és vital recuperar confiança com a país i com a institució per seguir tenint accés al crèdit a un cost assumible.

Cinquè. La part més important de la millora dels ingressos ens ha de venir de tota manera pel camí del pacte fiscal. M'hi referiré en la part final de la meua intervenció amb més detall, però queda clar que Ca-

talunya genera, gràcies al seu esforç, creativitat i capacitat d'iniciativa, riquesa suficient per viure millor del que vivim. En aquesta línia el drenatge fiscal que pateix estructuralment Catalunya, per part de l'Estat, suposa una injustícia crònica que limita el nostre creixement i el nostre benestar.

Ara bé, no podem negar que ens trobem en un moment de dificultats i, per tant, són temps d'un major compromís i esforç per part de tots, però de manera especial d'aquells que tenen una major capacitat econòmica. Això ja és així en casos com l'impost de la renda de les persones físiques, perquè és obvi, i a Catalunya encara més, que és un import progressiu que fa que els que més ingressen més paguen.

En aquest sentit, de tota manera, i per afegir-hi un altre concepte, els anuncio que el Govern que presideixo és partidari de promoure la creació, amb caràcter temporal, d'una figura tributària de caràcter progressiu que gravi les grans acumulacions de rendes, allò que es coneix com «l'impost sobre les grans fortunes». Quedi clar que es tracta d'un plantejament temporal i que aquesta figura tributària haurà de respectar el principi d'equitat, haurà d'estar dissenyada de manera que no tingui efectes no desitjats sobre el creixement econòmic i la recuperació, i haurà de tenir uns costos de gestió que no minvin la seva capacitat recaptatòria, que per definició sempre és escassa.

La manera d'implementar-se s'ha d'analitzar. Com vostès ja saben, per l'acord de finançament actual la Generalitat disposa d'una capacitat normativa molt limitada; però una cosa és l'estructuració legal d'aquesta figura tributària, que ja la discutirem, amb independència de qui en sigui competent, i l'altra és la voluntat del Govern de Catalunya, que els manifesto en aquests moments, d'abordar aquesta qüestió, que és clara i oportuna des d'un punt de vista pedagògic i de la necessària equitat.

Podem resumir, doncs, el que els acabo de dir, des de pràcticament el començament de la meua intervenció, recordant que el Govern de Catalunya, aquests primers mesos de legislatura, ha actuat a fons i des del primer dia per controlar i reduir el fort desequilibri de les finances de la Generalitat aplicant decidides polítiques d'austeritat, intentant recuperar la credibilitat malmesa i procurant en tot moment garantir el nucli dur i l'essència del nostre estat del benestar.

Tanmateix, el Govern ha treballat i seguirà treballant en molts altres àmbits de gran interès per al país i també de gran necessitat, a banda de la política de reducció del dèficit i control de l'endeutament.

Analitzaré tots aquests altres àmbits de la manera més resumida possible, en deu, començant pel que creiem que és més important o més urgent, que és el foment de l'ocupació i la reactivació econòmica. És –ho torno a recordar– el principal objectiu del Govern i crec que del país, i el que centra la nostra prioritat d'acció. Per crear ocupació, ens cal impulsar mesures clares per a la reactivació econòmica.

En la vida de tota persona, la feina és molt més que la simple percepció d'un salari. Estar ocupat i tenir feina

ens realitza com a persones. L'entorn laboral és una de les principals xarxes de relacions socials, espai de convivència i d'intercanvi d'idees. És, en definitiva, una part essencial de la nostra vida.

Per això, no s'exagera gens quan es qualifica l'atur de «xacra social». L'atur és un problema econòmic, és evident, però sobretot és un genuí problema social i és la conseqüència colpidora d'aquesta situació de dificultats per la qual passem.

Per aquest motiu, la lluita contra l'atur i treballar per crear ocupació són elements prioritaris de l'agenda del Govern; podran haver-hi altres qüestions importants, però com aquesta, cap. En aquest sentit, les principals línies que estem impulsant són les següents, dintre del context de gran limitació en el qual ens movem des d'una òptica pressupostària.

Primera: utilització al màxim de les nostres capacitats dels programes de crèdit i aval públic per al teixit productiu, sobretot per a petites i mitjanes empreses. El sistema financer, tan estatal com català, està passant per una forta convulsió i una intensa transformació. El mapa de bancs i caixes d'estalvi canviarà radicalment. Els desequilibris existents provoquen una forta restricció del crèdit que fa molt temps que dura i que ofega, en part, les possibilitats de recuperació econòmica. Els instituts de crèdit públic, per molt que es digui, no poden resoldre aquesta situació, però la poden mitigar; és el que estem fent des del Govern, apurant tota la capacitat de què disposem. Per això hem obert aquests darrers mesos noves línies de crèdit i d'aval per valor de 2.200 milions d'euros, tant per a inversió com per a funcionament ordinari de les empreses. Aquest és un gran esforç que està fent el Govern i que tindrà continuïtat en el futur.

Segona: simplificació dels tràmits i agilitat de l'Administració; això també serveix per al creixement i per a la creació d'ocupació. Estem aplicant a fons les tres as que vaig comprometre en el debat d'investidura: austeritat, apurament, agilitat. Aquesta darrera és decisiva per reactivar l'economia; menys burocràcia, més agilitat. El nostre esforç es tradueix en cinc projectes de llei –les anomenades «lleis òmnibus»– que el Govern va trametre al Parlament abans de l'estiu i que confio que estiguin aprovades abans de final d'any.

Tercera: reformar a fons la formació professional. M'hi referiré amb més detall com a àmbit singular de l'acció del Govern –un d'aquests deu àmbits que els he esmentat–, però l'apunto aquí perquè és un factor cabdal de la creació d'ocupació.

Quarta: impuls del Pla de desenvolupament de polítiques actives d'ocupació i transformació del Servei d'Ocupació de Catalunya –el SOC–, amb el propòsit de guanyar eficàcia i treure molt més rendiment dels recursos disponibles. El Govern està revisant fins a quin punt cal reconduir una part dels recursos destinats actualment a cursos de formació de dubtosa rendibilitat cap a programes d'estímul directe a la contractació per part de les empreses.

Cinquena: actitud, com vaig anomenar en el seu moment, «business friendly» per part del Govern, tant

respecte d'empreses del país com de grups estrangers que volen ampliar inversions o fer-ne de noves. Jo mateix, com a president, dedico una part molt significativa del meu temps a fer costat a tota mena d'iniciatives empresarials que, afortunadament, s'impulsen en el país, molt sovint amb creació associada de llocs de treball. En només nou mesos, he participat en prop de noranta actes de promoció econòmica a tot el territori, al marge de multitud de trobades internes, no públiques, per raons òbvies, també relacionades amb el creixement econòmic i la dinàmica empresarial. Aquest contacte tan intens i directe amb la realitat em permet transmetre un missatge de confiança i d'optimisme en el nostre futur. Hi ha molta gent a Catalunya amb ganes de fer coses, que les fan i les fan bé, fins i tot molt bé.

Fruit de tot aquest treball, el Govern manté una relació permanent amb grups empresarials nacionals, estatals i estrangers de pràcticament tots els camps de l'àmbit econòmic: químic, telecomunicacions, automoció, agroalimentari –de gran importància pel territori–, energètic, metallúrgic, tèxtil, turístic, comercial, ramader i un llarg etcètera; els podria posar exemples concrets de cada un d'aquests àmbits on estem treballant.

Comentari a part mereix el tema de la legislació laboral. Tot i que una part substancial de les polítiques laborals no depenen de nosaltres, sinó de l'Estat, voldria afirmar que el Govern de Catalunya considera necessària una reforma aprofundida de la legislació laboral, reforma que ha de començar per la negociació col·lectiva en aquells aspectes que, tot hi haver estat pactats, no s'han volgut tirar endavant per part de l'actual Govern de l'Estat. La negociació col·lectiva s'ha de flexibilitzar i s'ha de situar, tant com es pugui, a nivell d'empresa. Amb la negociació col·lectiva es pot aconseguir un nivell de flexibilitat interna suficient si es fa una reforma amb cara i ulls, no només de maquillatge.

També hem de modificar la contractació a temps parcial per fer-la més flexible i, per tant, més útil a empreses i treballadors. No pot ser que, per culpa de les malfiances d'uns i d'altres, un instrument que s'ha mostrat útil per crear ocupació, com per exemple és el contracte temporal, l'acabem desaprofitant.

I també hem de fer una revisió a fons de la normativa de treball, per aconseguir que les empreses perdin la por a contractar nous treballadors i, en particular, joves.

Hem d'adoptar ràpidament mesures en aquests àmbits. Certament, la conjuntura electoral a l'Estat no hi ajuda, però el proper Govern de l'Estat, sigui del color que sigui, haurà d'afrontar amb caràcter d'urgència la reforma del mercat de treball, per facilitar la creació d'ocupació. Si ho fa, tindrà tot el suport del Govern de Catalunya.

Segon àmbit: lluita contra el fracàs escolar i coneixement de llengües. La lluita contra el fracàs escolar és un altre dels grans objectius de legislatura i de país al qual dediquem prioritàriament els esforços del Govern. Tot i que moltes vegades la percepció del fracàs esco-

lar està condicionada per comparacions amb països que no tenen res a veure amb les circumstàncies del nostre, és evident que constitueix un problema de màxima importància. Com passa amb l'ocupació, no es tracta simplement d'un problema pedagògic, sinó d'un fet que té causes i conseqüències socials amplíssimes. En aquest sentit, la lluita contra el fracàs escolar ha de transcendir els marges de l'escola, perquè està estretament lligat amb la família i l'entorn social i cultural, i per això requereix la complicitat de tots.

Actualment, com vostès saben, la taxa de fracàs escolar se situa a Catalunya entorn del 30 per cent. El nostre compromís és treballar perquè en el període de vuit anys aquesta taxa s'hagi reduït a la meitat, fins al 15 per cent, sense oblidar que l'objectiu marcat per la Unió Europea per a l'any 2020 és d'un 10 per cent màxim de fracàs escolar; per tant, fins i tot aconseguint aquest 15 per cent, quedaríem encara lluny del objectius fixats per la mateixa Unió Europea.

Es tracta, doncs, de treballar per construir un model de qualitat que afavoreixi l'èxit escolar. Les bases per fer-ho es van establir en l'Acord marc per lluitar contra el fracàs escolar aprovat pel Govern en data 8 de febrer de 2011, amb l'impuls del Pla nacional de lectura com una de les mesures clau. El Govern aposta per un model educatiu que persegueix una atenció més individualitzada i personalitzada, amb el convenciment que l'èxit escolar vindrà per la millora individual de l'aprenentatge, com confirmen els estudis recents de l'OCDE.

El coneixement de llengües per part de l'alumnat és un dels altres elements que ajuden a lluitar contra el fracàs escolar. La nostra voluntat és la de formar alumnes capaços de dominar bé tres llengües, en el marc d'una escola catalana. Hem de reconèixer, però, que el nivell de coneixement de llengües estrangeres, prioritàriament la llengua anglesa, no ha estat del tot reeixit, malgrat estudiar llengües estrangeres des dels primers anys d'escolarització.

Si hem detectat aquestes mancances, hem de ser capaços d'anar canviant de manera progressiva aquesta tendència amb accions concretes. En posaré tres exemples breus: primer; la permanent actualització metodològica i lingüística del professorat especialista de primària i secundària, amb el manteniment de les seves estades a l'estranger; segon, formació lingüística per al professorat no especialista, i tercer, proporcionar als centres educatius orientacions per a l'ensenyament de les llengües estrangeres a l'aula, l'ensenyament de matèries o de continguts no lingüístics en una llengua estrangera i l'ensenyament per a projectes transversals dins i fora del centre educatiu.

El futur de la societat catalana dependrà també en bona mesura de la capacitat que el país tingui de formar bons mestres, d'acord amb els nous reptes socials, per assegurar en totes les escoles una formació bàsica de qualitat. És per això que Catalunya, seguint l'exemple d'accions empreses amb èxit en d'altres països, i a la vista dels problemes detectats en l'educació actual, està en un procés de reconsideració de la formació inicial dels mestres i l'accés a la professió.

El primer objectiu de les facultats d'educació ha de ser captar els millors estudiants, atenent a les capacitats acreditades i a la vocació dels candidats. Això requereix prestigiar la professió docent, per poder atreure el màxim de talent cap a aquesta professió. Però també és necessari, un cop culminat el grau corresponent de formació, revisar l'actual sistema d'oposicions i redefinir la primera etapa de l'exercici professional. També es farà una proposta de com tutoritzar el primer any de pràctica docent del mestre i s'estudiarà la creació d'un marc institucional per regular l'acompanyament dels nous mestres.

Per tant, l'acció de govern en matèria educativa serà, en definitiva, la de disposar dels millors actius per formar els nostres fills i filles.

Tercer àmbit: la formació professional. Tal com he esmentat, un dels objectius de legislatura és la definició d'un nou model de formació professional, al servei de la recuperació econòmica. Sóc conscient de les dificultats que aquest procés comporta. Fins ara, les competències en matèria de formació professional han estat distribuïdes entre diversos departaments, i cadascú –diguem-ho clar– ha anat bastant pel seu aire, i no em refereixo només als darrers anys de govern.

A partir d'ara hem de canviar la manera de fer. Ja el passat 8 de març, el Govern va prendre un acord a partir del qual els departaments competents en la matèria estan definint un espai de col·laboració i una estratègia comuna i començant a treballar a bastir un únic model que s'assembli a aquells que sempre posem com a exemple, com són el cas d'Alemanya o el cas d'Àustria.

Partim del fet que la formació professional és valorada en el mercat de treball. Per exemple, els joves que s'han graduat en un cicle formatiu tenen més de vint punts de diferència en la qualitat de la seva inserció en el mercat de treball en comparació amb els que no han seguit cap mena de formació professional. A més formació professional, més capacitat, més facilitat de trobar una feina.

Aquest mateix curs, i com a conseqüència d'una demanda creixent, jo diria «afortunadament creixent», amb els mateixos recursos i amb una millor organització i gestió hem atès un increment de més de vuit mil persones a la formació professional, garantint que ningú quedés sense algun grau de formació en la matèria. Addicionalment, per primer cop a l'Estat espanyol, s'ha implantat per part de la Generalitat l'aprenentatge de l'anglès a totes les titulacions de l'FP.

Quart àmbit: la universitat, la recerca i la innovació. La universitat és una eina al servei de la societat que ha de formar bons professionals, fer avançar la ciència i la tecnologia, contribuir a la cultura i al coneixement i ser un motor econòmic del país. Amb aquests objectius el Govern treballa per reestructurar l'oferta d'estudis universitaris definint una nova política de preus dels serveis acadèmics de les universitats públiques i de la Universitat Oberta de Catalunya. Una política que sigui socialment més justa, més equitativa i que fomenti la millora del rendiment acadèmic de l'estudiant i, alhora, introduint canvis significatius i

estructurals en el sistema universitari públic que representin una millora de la qualitat i l'eficiència a mitjà termini de cadascuna de les universitats catalanes. En la línia de la millora de la qualitat és voluntat del Govern presentar al Parlament un projecte de llei de l'Agència per la Qualitat del Sistema Universitari.

En referir-me a les polítiques de recerca volia començar per destacar, per exemple, el sincrotró Alba de Cerdanyola del Vallès ja està preparat per funcionar de forma rutinària i començar a acollir els primers investigadors que faran les seves recerques amb la llum produïda per aquesta infraestructura. D'altra banda, s'estan posant les bases per aconseguir un funcionament de tres mil hores anuals.

Poso l'exemple del sincrotró perquè és el model d'una infraestructura de recerca de gran nivell que hem de ser capaços de posar al servei, també, de l'economia productiva. Espero que durant el debat podré posar altres exemples en aquesta mateixa línia.

Cal que la política futura d'infraestructures i equips de Catalunya tingui en compte no només les necessitats del sector acadèmic, que també, sinó que la col·laboració publicoprivada i el desenvolupament tecnològic i la innovació siguin elements crítics per a la presa de decisions en el camp econòmic.

És des d'aquesta perspectiva que impulsarem també un projecte de llei de la ciència a Catalunya, que, en el marc del Pacte nacional per a la recerca i la innovació, modeli un marc de referència ordenat i competitiu per l'actuació de les persones, entitats i institucions que es dediquen a la recerca a Catalunya, un marc que possibiliti la participació activa de l'activitat productiva en els processos tecnològics.

Cinquè àmbit: la sanitat. Pel que fa a les polítiques de salut, un dels eixos de la legislatura és abordar la reformulació del model assistencial de Catalunya, potenciant els valors fonamentals i diferencials del model sanitari català. És a dir, consolidar un model sanitari de qualitat, que sigui referent i fer-ho compatible amb l'actual situació econòmica i pressupostària.

Situar només la discussió de la reducció de despesa a l'entorn de les polítiques de salut a causa de l'actual situació de dèficit pressupostari o de les dificultats financeres, crec, sincerament, que és un error. Òbviament, aquesta circumstància influeix i molt, tal com els he comentat anteriorment. Però el debat sobre el model sanitari de qualitat en el qual estem treballant l'hauríem de fer igualment, ja que el que ens cal és definir quines accions hem de dur a terme per garantir la sostenibilitat futura del sistema sanitari i millorar-lo amb la mirada posada en l'atenció al pacient.

Vull dirigir-me especialment a l'excel·lent col·lectiu de professionals del món de la sanitat en aquests moments d'especial complexitat per demanar la seva màxima implicació i col·laboració en aquest procés de reforma que estem duent a terme, i agrair també la seva dedicació.

Sóc conscient que algunes de les mesures que s'estan aplicant poden no ser compartides del tot, en som plenament conscients. Però també vull dir que són neces-

sàries per garantir la sostenibilitat i el futur del sistema i per preservar-ne la seva base, la seva essència i el seu nucli dur, que és el que pertoca al Govern i crec que també al Parlament i als poders públics del país.

La controvèrsia d'avui no ens ha d'impedir aprofundir en el debat de quin és el model sanitari de gestió que amb més garanties pot fer front al que la ciutadania ens exigeix. Un model de gestió que volem descentralitzat, integrat i en xarxa; que ofereixi qualitat i seguretat; en permanent avaluació i rendició de comptes; amb èmfasi en la salut pública i en la prevenció; que aposti per la recerca clínica integrada en l'assistència; amb un merescut reconeixement de les carreres professionals i que apliqui models de gestió, com ho són, per exemple, les entitats de base associativa.

Sisè àmbit: les polítiques socials. L'objectiu del nostre Govern en matèria de polítiques socials i de família no és només el de fer endreça –ja m'hi he referit anteriorment–, sinó especialment posar les persones al centre de les polítiques de benestar social amb una gestió propera i eficaç.

Per aquest motiu estem acreditant més de mil places residencials assistides per a persones grans a través de la col·laboració publicoprivada. Amb uns recursos escassos, crearem més places i reduïrem el temps d'espera per accedir a una residència.

En la mateixa línia, en acabar l'any, haurem creat un total de 365 places per a persones amb discapacitat física i intel·lectual.

A més, i atenent a la demanda des de fa temps dels col·lectius per actualitzar la Llei d'accessibilitat catalana, que té ja vint anys i que ha quedat obsoleta en alguns aspectes, ens hem posat a elaborar un marc normatiu que permeti desenvolupar i garantir la plena accessibilitat de les persones amb discapacitats.

També mereixen una especial atenció per part del Govern totes aquelles persones que han vist estroncat l'accés a un habitatge. En aquest sentit, estem prenent mesures per posar a disposició, especialment d'aquells que tenen menys recursos, la gran quantitat d'habitatge públic que hem trobat buit.

En aquest mateix àmbit, la Generalitat participa de manera activa en el debat sobre la modificació de la normativa hipotecària i de la regulació de la dació en pagament de l'habitatge, amb l'objectiu de regular, a Catalunya, un protocol d'actuació en el cas d'impagament de les quotes hipotecàries que eviti la pèrdua de l'habitatge i el desnonament posterior. I, concretament, els anuncio que el Govern enviarà al Parlament una modificació de la Llei de codi de consum que situarà com a clàusula abusiva la fixació dels interessos de demora quan superin en 2,5 vegades l'interès legal del diner.

Finalment, i centrats també en les persones, el Govern té el ferm propòsit de prestar una prioritària atenció a la gent que es troba en situació de pobresa. La pobresa en el nostre país massa sovint s'ha volgut dissimular o explicar des d'un interès purament partidari, però el cert és que ens convé actuar-hi més tant en termes econòmics com en termes d'explicar que la seva exis-

tència s'ha de conèixer, precisament, per poder-la superar.

Els vull fer notar que en el context de crisi financera que patim, i encara que sigui una quantitat insuficient, el Departament de Benestar Social i Família ha concentrat recentment la seva gestió pressupostària en alliberar tots els recursos disponibles –els pocs que hi ha–, tots els recursos addicionals que s'estalvien d'altres partides per lluitar contra la pobresa i posar aquests recursos a disposició de les entitats que hi actuen en el dia a dia.

Si les polítiques socials van encaminades a garantir la cohesió social i la igualtat d'oportunitats, les polítiques relacionades amb la immigració també ho han de fer. Catalunya ha estat sempre un país d'acollida i d'integració i ho vol continuar sent.

En l'àmbit de la immigració hem assolit noves competències que ens permeten participar de ple dret en aspectes tan importants com ara la valoració de l'esforç d'integració de la persona nouvinguda per accedir a l'arrelament social, al reagrupament familiar, a l'autorització de la residència temporal per arrelament social i la seva renovació i a l'accés a la nacionalitat espanyola per residència amb l'elaboració dels informes preceptius dels quals ja s'ha iniciat la tramitació per part de la Generalitat de Catalunya.

Es tracta d'unes competències que permeten a la Generalitat exercir un paper determinant en l'àmbit d'estrangeria. No dubtin que exercirem aquestes competències amb responsabilitat i que ho farem, a més a més, en col·laboració, com no pot ser d'altra manera, amb el món local.

Setè àmbit: les administracions. La prioritat en la reforma de l'Administració és fer-la més àgil. Hem aplicat escrupolosament el principi que tota regulació havia de comportar, com a mínim, la supressió d'una normativa antiga. En els primers mesos de Govern, hem aprovat un pla de derogació normativa per facilitar els tràmits als ciutadans i a les empreses que ha comportat la supressió de 246 disposicions de tots els departaments de la Generalitat.

En aquesta mateixa línia, com he esmentat fa una estona, hem elaborat i presentat al Parlament cinc projectes de llei de simplificació, d'agilitat i de reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica, més coneguts com la llei òmnibus, on posem a la consideració del Parlament tota una sèrie de mesures que s'adrecen a l'eliminació de la burocràcia, a donar més facilitats a la gent que té iniciatives i ganes de fer coses. El nostre país necessita menys normes, més ben fetes, més fàcils d'entendre i més fàcils de complir.

De cara a facilitar l'activitat productiva es continuarà aplicant el Pla d'implantació de la finestra única empresarial en el període 2011-2014, que té per objectiu suprimir –suprimir– el 20 per cent dels tràmits empresarials del total de 465 que ara tenim identificats; és a dir, supressió d'uns noranta tràmits. A més a més, aquells tràmits que no poden eliminar-se hauran de simplificar-se substancialment, i ens els propers

quatre anys el 90 per cent dels tràmits hauran d'estar incorporats a la finestra única empresarial. Tot plegat amb l'objectiu de facilitar la creació de riquesa i d'ocupació.

Tanmateix, el procés d'agilització, simplificació i reforma de l'Administració restaria incomplet si no inclogués també l'Administració de justícia. La demanda de serveis a l'Administració de justícia incideix de manera important sobre la ciutadania i sobre l'activitat econòmica. Com saben, una part important de les competències en aquest àmbit estan en poder de l'Estat. Un Estat que, per cert, no s'ha mostrat gens generós i gens complidor a l'hora de desenvolupar les noves competències que ens atribueix l'Estatut en matèria del Consell de Justícia de Catalunya, en fer del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya l'última instància jurisdiccional o en accelerar el traspàs de més transferències materials o funcionals en matèria de personal.

El Govern continuarà insistint en la necessitat d'aconseguir aquestes competències i, en allò que podem decidir nosaltres, prioritzarem la posada en marxa d'un nou model d'oficina judicial que ha de fer possible introduir mètodes de treball i criteris de gestió homogenis a totes les oficines judicials, la racionalització dels mitjans instrumentals i dels recursos humans i la incorporació de les noves tecnologies.

En matèria del dret civil català és voluntat del Govern acabar la completa renovació i adequació a la realitat del país del dret civil propi de Catalunya amb la constitució dels grups de treball del llibre cinquè, relatiu als drets reals, llibre sisè, relatiu a les obligacions i contractes, i el grup de treball d'harmonització que farà una revisió tècnica de tot el conjunt del Codi civil de Catalunya. A més, al llarg dels propers mesos, es materialitzaran diverses modificacions del Codi relatives a les persones jurídiques, als poders atorgats per les persones incapacitades i a la propietat horitzontal; tot això lligat amb la Llei reguladora del recurs de casació en matèria de dret civil, actualment en tràmit en aquest Parlament.

Finalment, i no menys important, és voluntat de l'actual Govern continuar treballant en l'ús de la llengua catalana en els tribunals de justícia. És per això que es realitzarà una campanya de difusió del Pacte per als usos de les llengües oficials en l'àmbit del dret, aprovat l'any 2010, que és un compromís de totes les parts implicades perquè el tema lingüístic deixi de ser vist com un problema en l'àmbit judicial. En aquest sentit, s'està treballant, també, en l'elaboració d'un manual de bones pràctiques de l'ús del català.

No voldria acabar l'apartat de la reforma de l'Administració sense fer una referència a l'Administració local i al model d'organització territorial. No renunciem a canviar l'actual model provincial. El nostre Estatut, llei en vigor tot i que escapçada, determina de forma clara que l'Administració territorial és la vegueria i aquest és el nostre model. Hem hagut, però, de modificar la Llei de vegueries per garantir que la seva entrada en vigència no es produeixi fins que no s'hagin efectuat les modificacions legals necessàries per part

de l'Estat que la facin viable; si no, ens hauríem trobat que l'única cosa que hauríem pogut fer era un canvi de nom i de plaques, i res més.

En els temps actuals, els ajuntaments i les administracions en general han de lluitar per optimitzar els mitjans disponibles de tal manera que, amb menys recursos, els ciutadans no es trobin desatesos en serveis essencials. La futura Llei de governs locals és l'oportunitat per donar forma a una estructura territorial i administrativa més racional i, per sobre de tot, més eficient. De la mateixa manera que he plantejat obertament un esforç complementari per aquells que més tenen, des del camp de la política també haurem de prendre decisions per suprimir aquells àmbits administratius que generin duplicitats o costos innecessaris. En el termini d'un any hem de ser capaços d'haver-nos-hi posat d'acord.

Si demanem sacrificis a la població en general, des del camp de la política i de les institucions hem de ser els primers a practicar amb l'exemple. El nostre Govern ja va decidir des del primer moment suprimir departaments, alts càrrecs i personal eventual, tal com els he comentat anteriorment, però és evident que en conjunt aquesta acció no és encara suficient.

Finalment, tal com vaig posar de manifest en el debat d'investidura, per lluitar contra la desafecció també necessitem una administració més transparent i propera a la ciutadania. En aquest sentit, des de l'inici de la legislatura la vicepresidenta del Govern s'ha posat en contacte amb els diferents grups d'aquesta cambra per explorar el consens necessari amb l'objectiu d'elaborar una llei electoral de Catalunya que afavoreixi l'apropament de la política a la ciutadania i garanteixi l'adequada representació del conjunt del país. Tal com he dit altres vegades, a mi m'agradaria que aquesta llei es pogués aprovar en el transcurs de l'any vinent, de l'any 2012.

Vuitè àmbit: política territorial i sostenibilitat. En els darrers anys, malgrat la situació de crisi econòmica i la conseqüent disminució dràstica dels ingressos públics, els anteriors governs de la Generalitat van seguir comproment inversions a base de generar deutes o diferir els pagaments en el temps. Ara això obliga a reprogramar inversions, a establir prioritats clares –que vol dir que no es pot fer tot ni tot alhora– i a adequar el ritme inversor a les possibilitats reals de la Generalitat, que són moltes menys del que es deia.

Tinguin en compte, com a informació addicional, que el Govern de l'Estat ens obliga que els diners que se'ns deuen per infraestructures d'acord amb l'Estatut vagin tots –«tots» vol dir tots, fins a l'últim cèntim d'euro– a reduir el dèficit públic català. Per tant, els deutes de l'Estat, en lloc de servir per poder fer més infraestructures, només serveixen per reduir els deutes i els dèficits que havíem acumulat de forma excessiva en aquests darrers anys.

Davant d'aquest panorama el Govern s'ha fixat unes prioritats bàsiques. Primera –que potser semblarà poc però que crec que és important–: mantenir en bon estat tot allò que ja tenim, que també és molt. Segona: acabar aquelles infraestructures que estan en execució i

que tenen un elevat sentit de retorn econòmic o de valor afegit; exemples podrien ser la part de la línia 9 del metro que connecta el port, la Zona Franca, l'aeroport i la Fira, el canal Segarra-Garrigues o el desdoblament de l'eix Transversal Viari. Tercera: identificar projectes d'inversió que es puguin dur a terme amb la participació de la iniciativa privada com a conseqüència de la seva alta, o com a mínim suficient, rendibilitat econòmica.

A banda d'això, el Govern s'ocupa a fons de les infraestructures que considerem fonamentals per a Catalunya i que no depenen de nosaltres, sinó que depenen directament del Govern central. Un exemple n'és el corredor ferroviari mediterrani. D'aquí a unes setmanes la Comissió Europea haurà de decidir si inclou el projecte a la xarxa intereuropea de transport i, per tant, rep finançament comunitari. Després de les moltes gestions fetes, entenc que hi ha bones perspectives, si el Govern espanyol no falla en el darrer moment, que espero i confio que no fallarà.

Una segona infraestructura clau és el disseny de la gestió del sistema aeroportuari català, dels aeroports. Pel que fa a l'aeroport de Barcelona, treballem per obtenir una majoria determinant de les institucions catalanes en la gestió de l'aeroport de Barcelona, en el marc del procés de privatització de la seva gestió que està duent a terme l'actual Govern central, que és el que es va acordar, aquesta majoria determinant, en aquest Parlament en diverses ocasions. Pel que fa als aeroports de Girona, Reus i Sabadell, treballem pel seu traspàs i gestió des de cadascun dels seus territoris per part de les institucions catalanes, però demanem al mateix temps que el traspàs d'aquests aeroports es faci sense els deutes corresponents que s'han acumulat durant aquests darrers anys per part del Govern espanyol.

En tercer lloc, i pel que fa als ports, des del Govern de la Generalitat pressionem el Govern de l'Estat perquè acceleri les inversions d'accessos ferroviaris i viaris als ports de Barcelona i de Tarragona, unes obres, deixin-m'ho dir clar, escandalosament endarrerides i que necessitem com l'aire que respirem si volem ser competitius, exportar més o atraure més inversió estrangera; uns ports que, tanmateix, també necessiten molta més autonomia de gestió pròpia, que malauradament els ha estat reduïda per l'acord entre el Partit Popular i el Partit Socialista en aquesta legislatura que estem, de recentralització de competències en matèria portuària.

En quart lloc, compliment dels calendaris per acabar infraestructures essencials per al país. És el cas de l'alta velocitat ferroviària entre Barcelona, Girona, Figueres, Perpinyà i Europa, prevista per a finals del 2012 –calendari que creiem que es complirà– i el de la connexió elèctrica amb França –i, per tant, també Europa– per a finals del 2014 –calendari que també creiem que es complirà.

En cinquè lloc, amb relació al Govern central, requerir-lo perquè faci el mateix que estem fent nosaltres: prioritzar infraestructures en funció del seu valor afegit, com seria en el cas a Catalunya, entre d'altres, del Quart Cinturó, de la nacional II a les comarques gironines o, per exemple, de l'autovia Tarragona-Valls-

Montblanc-Lleida. La idea que defensem i que intentem extrapolar una mica a tot arreu és que en un moment de recursos tan escassos cal que aquests recursos escassos es posin en aquelles infraestructures, a Catalunya i en el conjunt de l'Estat espanyol, que tenen aquest valor afegit i aquesta rendibilitat en termes de creixement econòmic.

Finalment, en matèria de transport públic, en la xarxa de rodalies, a Catalunya, com vostès saben, hem tingut un traspàs sense infraestructura, sense vies i sense estacions. La millora del servei de rodalies i de l'oferta s'haurà de produir en el marc del compliment de les inversions que l'Estat ha de realitzar per modernitzar la infraestructura gestionada encara avui per Adif, és a dir, pel Govern central. Tinguin present que en aquest moment el grau de compliment previst fins al 2015 dels 4.000 milions d'euros que es van anunciar a bombo i plateret per a la millora de la xarxa de rodalies es situa en aquest moment, el compliment, per sota del 10 per cent, amb la majoria d'actuacions importants sense ni tan sols projecte redactat. Així no es pot seguir; l'Estat ha de complir allò que ha signat i s'ha compromès a fer i desgraciadament no fa.

Pel que fa a regionals, el traspàs materialitzat l'1 de gener del 2011 es va realitzar també sense infraestructura i, a diferència de rodalies, sense pla d'inversions per millorar el servei i sense pla de millora de la mateixa infraestructura.

Pel que fa als residus, estem duent a terme importants accions per impulsar una política de rigor i de continuïtat; estem treballant en la diagnosi de l'estat actual de la gestió de residus a Catalunya, amb relació als objectius que determina la Unió Europea i els mateixos objectius fixats als programes de gestió de residus a Catalunya.

Voldria fer, també, una referència breu a dues actuacions en matèria d'infraestructures que són igualment essencials per al futur del nostre país. D'una banda, s'han iniciat els treballs d'elaboració del nou Pla de l'energia i el canvi climàtic 2012-2020, per tal de preveure les necessitats energètiques del nostre país a llarg termini i actuar en conseqüència per eliminar els colls d'ampolla que hi puguin haver en aquest àmbit, sent conscients que hem de tendir a la màxima independència quant a les fonts d'aprovisionament i alhora fer front a la nostra responsabilitat com a país davant del greu problema de l'escalfament global del planeta. Arribat el moment, d'aquí a pocs mesos, podrem tenir en aquest Parlament un ampli debat sobre aquest nou Pla de l'energia.

Els valors ambientals, que el nostre Govern fa seus, a més de vetllar per la protecció del nostre entorn, l'ús responsable dels recursos naturals i la qualitat de l'aire que utilitzem i de l'aire que respirem, es tradueixen també en l'impuls de l'economia vinculada al medi ambient, que estem convençuts que té un futur brillant al nostre país.

D'altra banda, pel que fa a les infraestructures vinculades a les tecnologies de la informació i de la comunicació, cal esmentar que gràcies a l'esforç de molta gent, d'institucions molt diverses i he de dir, clara-

ment, de governs anteriors a la Generalitat i a l'Ajuntament de Barcelona, hem aconseguit per a Barcelona la capital mundial del mòbil. Cal ara que les infraestructures s'adeqüin a la nova situació. Això exigirà reformes de la normativa i de la col·laboració entre agents perquè les TIC siguin accessibles a tot el país, amb importants decisions del Govern, en els propers mesos, que vostès coneixeran.

Finalment seria del tot incomplet si no incorporéssim la visió del món agrari i ramader i del conjunt de la pagesia. Les decisions que ja ha pres el Govern amb relació al sector agroramader van en la línia de concebre la sostenibilitat sobre la base de saber viure i poder-se desenvolupar en el territori. En aquest sentit, destaquen les actuacions fetes per a la sostenibilitat dels sistemes de regs de Catalunya, amb el canal Segarra-Garrigues al capdavant.

El nostre sector agrícola i agroalimentari constitueix avui una fortalesa per a la nostra economia, representant ja, amb el seu creixement, gairebé el 4 per cent de la nostra creació de riquesa anual. L'hem de reforçar donant continuïtat a les actuals polítiques del Govern, basades en les resolucions del Parlament de Catalunya del 14 d'abril de l'any 2010, adaptades a les actuals situacions pressupostàries i a les previsions de la nova política agrària comuna que s'estan elaborant. La proximitat i la internacionalització d'aquest sector han constituït i constituïran els eixos de treball d'aquest Govern. Vull transmetre també a tot aquest sector el meu suport, sobretot després dels episodis succeïts aquest estiu.

Novè àmbit: les polítiques de seguretat. Més seguretat suposa més benestar, més llibertat i major qualitat de vida. Per tant, les polítiques de seguretat són i han de ser una de les prioritats clares de la nostra acció de govern. En aquest sentit, és de justícia encetar aquest apartat del repàs de l'acció de govern i de les prioritats futures agraïnt el paper dels Mossos d'Esquadra, de la Policia de Catalunya, quan van garantir el normal funcionament de les institucions democràtiques davant situacions que en volien impedir el seu normal funcionament. També són d'agrair totes aquelles actuacions que duen a terme per garantir dia a dia la convivència ciutadana. Vull agrair també la tasca que desenvolupen amb encert els nostres professionals d'emergències.

Hem de prioritzar les polítiques basades en la prevenció, l'eficàcia i la cooperació amb tots aquells que actuen en l'àmbit de la seguretat, especialment les policies locals. La finalitat principal és reduir els fets il·lícits i penals que generen inseguretat entre la ciutadania. La implicació i la cooperació d'altres departaments de la Generalitat i, en altres casos, de policies locals, seran primordials per assolir els objectius. En aquest context, els anuncio que iniciarem properament els treballs per dur al Parlament la llei del sistema de policia de Catalunya. Des d'un punt de vista més operatiu, exemples d'aquesta política de caràcter integral i d'implicació institucional i social els podem trobar, per exemple, en el Programa operatiu específic del món rural, basat a prevenir i reduir els fets delictius de més incidència a les zones rurals o, un altre exemple,

en la creació d'una divisió específica de transport per tal de potenciar la coordinació per detectar els punts amb més conflictivitat, que permetrà englobar una sèrie d'actuacions al voltant de la xarxa de metro i dels aeroports.

Posarem en marxa el comitè d'ètica amb l'encàrrec de restablir el diàleg social i el consens institucional trencat i iniciar un nou procés participatiu per elaborar un nou codi d'ètica de la policia catalana que compti amb la participació i l'acceptació de totes les institucions, amb el consens dels òrgans policials, dels sindicats i del conjunt de la societat. L'objectiu del nou codi d'ètica ha de ser garantir la seguretat ciutadana, l'ordre públic i els drets i deures de la ciutadania, alhora que un marc de referència per al cos de quins són els seus drets i les seves obligacions.

No voldria tancar aquest eix de l'acció del Govern sense fer una referència a tres elements clau de la nostra gestió en aquest àmbit.

El primer, abordar, com estem fent, la greu problemàtica de la violència masclista i domèstica, amb una visió més integral i amb l'objectiu de millorar l'eficàcia i l'efectivitat en l'àmbit de la protecció de la víctima.

El segon, la seguretat viària. En aquest àmbit hem aprovat el Pla de seguretat viària 2011-2013. Aquest pla és un instrument tècnic del Govern que té per objectiu ordenar el conjunt de mesures, recursos i accions necessàries per aconseguir l'objectiu de reduir la sinistralitat i obtenir un canvi cultural que rebutja socialment els comportaments de risc en el trànsit i que aposta per una mobilitat segura i responsable.

El tercer, la garantia de la llibertat, la convivència i la seguretat en l'espai públic. Considerem necessària una reflexió, amb diàleg polític, institucional i social, sobre les mesures a regular des d'una perspectiva de drets i deures, per garantir que el nostre espai públic continuï sent l'àmbit on la llibertat dels nostres ciutadans trobi les necessàries condicions de seguretat, convivència i civisme, que permeti conciliar totes les visions i comportaments que hi conflueixen. Amb aquest objectiu impulsarem també un projecte de llei d'ús de l'espai públic en el conjunt de Catalunya.

Desè i darrer àmbit: llengua, cultura, identitat i autogovern. La cultura catalana és el fonament de la nostra identitat i la clau per entendre les realitats dels nostres temps. Té a veure amb què som, què volem ser i quin país volem construir. Implica la memòria, els símbols, el dret, les institucions, la llengua i els valors, i ens permet explicar els vincles que constitueixen la comunitat. La cultura, en aquest sentit, és el substrat bàsic per construir projecte cívic de país.

Tota política cultural té un impacte directe en la identitat col·lectiva i, en conseqüència, en l'hegemonia o bé en l'aprimament de la pròpia realitat nacional. En aquest sentit, les aspiracions nacionals de Catalunya passen per força pel fet de no perdre una posició competitiva en els mercats culturals i a nivell internacional. Fa només unes setmanes ha aparegut en el mercat, en anglès, un assaig d'alta divulgació d'Eric Soblin sobre l'important llegat musical de Pau Casals. És així

com ens hem de donar a conèixer al món: arrels, creativitat, excel·lència i presència al món. No vull deixar d'esmentar, a més, la creixent contribució que els sectors culturals del país estan fent a la creació d'ocupació.

La llengua se situa en el centre de gravetat de la personalitat nacional de Catalunya. Així, doncs, ha d'esdevenir l'eix al voltant del qual es configuri una bona part de les polítiques educatives, culturals i cíviques. El català és també, atès el seu potencial com a instrument d'integració, una eina de primera utilitat per mantenir i impulsar la convivència.

El Govern de Catalunya està disposat a defensar l'estatus jurídic, social i nacional de la llengua catalana davant dels atacs que se li puguin fer tant des de l'exterior com des de l'interior del país, i per fer-ho no dubtarà a reclamar la complicitat de la societat catalana.

Així mateix, el Govern treballarà intensament per fer avançar la normalització i l'ús social del català, com ho demostra el recent acord amb les distribuïdores amb l'objectiu d'augmentar significativament l'estrena de pel·lícules doblades en català, en la línia del que estableix la llei aprovada en l'anterior legislatura.

A nivell de polítiques culturals voldria destacar l'impuls de l'elaboració del Pla estratègic de la cultura 2011-2021 i el seu corollari en aquest Parlament, l'Acord nacional per a la cultura, com un dels grans reptes d'aquesta legislatura. Es tracta de promoure un gran pacte per la cultura, feta amb el sector cultural privat, amb el teixit associatiu, amb els partits polítics i la societat civil, amb l'objectiu d'establir les línies de futur de la nostra cultura partint del diagnòstic actual.

Voldria anar concloent la meua intervenció en aquest primer debat de política general fent una reflexió sobre l'evolució que viu Catalunya des d'un punt de vista del projecte nacional i de l'autogovern. Si girem la vista cap enrere i observem l'evolució de les tres darreres dècades, és innegable que el nostre autogovern ha avançat notablement i s'ha consolidat, tot i les amenaces que continuament planen sobre aquest. No és menys cert, però, que hi ha indicis molt clars, aquests darrers anys, d'una voluntat molt manifesta d'aturar el progrés de l'autogovern de Catalunya i de tallar de soca-rel tot allò que significa destacar o projectar la nostra realitat nacional i la nostra identitat com a poble. La sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut aprovat en referèndum va representar un cop de destrat que pretenia decapitar les aspiracions nacionals de Catalunya. La reacció popular es va fer notar, i molt, en els carrers de Barcelona, capital del país, ara fa poc més d'un any.

Aquest estiu, si em permeten la ironia, a alta velocitat –aquest cop sí– i pràcticament d'amagat, s'ha reformat la Constitució per consagrar el principi de l'equilibri pressupostari. Curiosament, els dos grans partits d'àmbit estatal li han concedit a alguna potència europea allò que sempre li han negat a les comunitats històriques del mateix Estat, sigui Euskadi o Catalunya. Amb la reforma exprés de la Constitució s'ha marginat, a més, una part molt important del catala-

nisme que havia participat en el pacte constitucional del 1978.

Ara mateix, a les portes d'una nova campanya electoral, observem com els candidats dels principals partits d'àmbit estatal pugnen cada dia per veure qui pensa recentralitzar més competències i més poder.

Existeix, doncs, em pregunto, alguna possibilitat real que l'Estat faci una reflexió i canviï la seva actitud cap a Catalunya? Crec fermament que aquesta possibilitat s'ha pràcticament esvaït i s'ha convertit en una utopia. Hi ha massa indicis, fins i tot evidències, en sentit contrari.

En aquesta situació, pot renunciar Catalunya a un major autogovern, amb la finalitat simplement d'acoblarse a un estat que en el fons ens vol més petits, més perifèrics i potser, fins i tot, més folklòrics, més regionals i menys nacionals? Crec que Catalunya no pot renunciar a aquest major i millor autogovern, i no solament per fidelitat a una llarga i rica història, que també, sinó per garantir-nos un millor projecte de futur col·lectiu, al servei dels 7 milions i mig de catalanes i de catalans.

El món evoluciona d'una manera i a una velocitat que ens porta a la necessitat de governs i normes més globals; això és cert, i no ho neguem. L'evolució de la ciència, la tecnologia, el coneixement, les comunicacions, els moviments migratoris..., tot ens condueix a una escala més global, a un món interdependent i hiperconnectat. Caldran noves cessions de sobirania per part dels poders estatals per poder fer front als reptes que ens vénen a sobre.

En aquest sentit, el poder s'allunyarà dels ciutadans, es farà més global, es farà més distant i es farà més impersonal. És el que passa encara a petita escala a nivell europeu.

Aquesta situació, aquest mapa nou que es dibuixa, comportarà la necessitat de reforçar els denominats poder locals. La ciutadania reclamarà governs més propers, més controlables, de rostre humà, per a les qüestions del dia a dia, que són la majoria. I aquests governs seran tant més eficients com millor responguin a comunitats amb trets culturals compactes i amb valors compartits. És el cas de Catalunya, és el nostre cas.

L'autogovern serà, per tant, una qüestió de supervivència, de benestar i de prosperitat, i de qualitat democràtica. Ens convé un poder federal europeu fort, i també un poder català fort, com a projecte de futur. Hi insisteixo, ens convé un poder federal europeu federal fort, amb majúscules, i també un poder català fort amb majúscules, i tot com a projecte de futur. Resumint-ho: ens convé més Europa i més Catalunya.

Difícilment l'aprofundiment del nostre autogovern el podem fer pel camí que hem seguit les darreres tres dècades. La via constitucional i la via estatutària estan exhaurides, no donen gaire més de si, llevat de sorpreses majúscules i poc previsible. Crec que Catalunya, aquest país de 7,5 milions d'habitants de procedències tan diverses, ha de traçar un camí nou. Jo l'anomeno «transició nacional», per fer entendre que és un procés, que cal fer-lo a l'interior de Catalunya i que ha

de tenir l'objectiu de decidir com ens podem governar millor.

El que per a mi és rellevant és que s'entengui que la nostra estratègia i la nostra actitud com a país han de ser diferents del que han estat durant les darreres tres dècades. Ens hem de fixar objectius concrets d'envergadura, que comptin amb amplis consensos socials a l'interior de Catalunya, consensos socials que aboquin a consensos polítics molt majoritaris, i hem de condicionar la col·laboració catalana amb l'Estat a la consecució d'aquests objectius d'envergadura. Això últim requereix que els partits catalans tinguin una agenda catalana a Madrid i la defensin tant com sigui possible, la defensin conjuntament.

Tota aquesta reflexió que els faig ens porta a l'objectiu del pacte fiscal. Es tracta d'un objectiu d'envergadura, ningú ho pot discutir, i que gaudeix d'un consens socials molt ampli i transversal, tampoc es pot discutir; consens social que fins i tot travessa la frontera clàssica dels partits polítics i supera la dialèctica «dreta i esquerra». Com és ben conegut, el mateix Parlament de Catalunya haurà de donar a conèixer la proposta de pacte fiscal abans del proper 31 d'octubre.

Sempre que m'hi he referit he dit que el pacte fiscal havia d'inspirar-se en el que coneixem com a «concert econòmic», encara que no fos mil·limètricament el mateix, a fi d'adaptar-lo a l'especificitat catalana. És a dir, hauria de comportar un procés que conduís al fet que fossin les institucions catalanes les responsables d'administrar els impostos que es generen o es paguen a Catalunya, i hauria de garantir que una part molt més significativa dels recursos que produeix el nostre país amb el seu esforç, talent i creativitat es quedessin a Catalunya, a fi de poder treballar millor pel benestar, la prosperitat, la identitat i la modernització de la nostra societat.

De fet, podem constatar que la descentralització que s'ha fet a Espanya està clarament descompensada: pesa molt més per la banda de la despesa que de l'ingrés. I això és una anomalia que segurament moltes autonomies no tenen cap interès a corregir, però Catalunya sí. No podem obligar les altres autonomies a anar per la via de fer-se responsables dels impostos, ni ho pretenem, però ho podem defensar com una via pròpia per a Catalunya. Un país que de debò aspira a autogovernar-se, com tantes vegades diem, no pot defugir la responsabilitat d'administrar els impostos,

amb tot el que això comporta de política econòmica, de justícia social i de lluita contra el frau fiscal. No és una feina simpàtica, ni electoralment agraïda, però, en qualsevol cas, Catalunya no hi hauria de renunciar.

Sóc i som plenament conscients de les enormes dificultats que té un plantejament com el del pacte fiscal, i en l'actual conjuntura política i econòmica encara més. Precisament per l'existència d'aquestes grans dificultats, crec que com a president de Catalunya puc reclamar de les formacions polítiques catalanes, de totes elles, que en el tema del pacte fiscal estiguin a l'alçada de les circumstàncies del moment que vivim. Demano que el consens social que hi ha sobre aquesta qüestió es tradueixi en consens polític. Ens convé un consens polític en aquest Parlament ambiciós, serà i molt ampli; i ens convé també que aquest consens es traslladi a l'àmbit de la política estatal, per part dels partits catalans, més enllà de les seves afinitats ideològiques o dels lligams de família, tots ells, per altra banda, molt respectables.

Sé que els demano una cosa molt difícil, en sóc conscient, perquè els precedents –diguem-ho clar– no són bons. El moment, però, reclama fer pinya a Catalunya, traslladar-la a Madrid i condicionar el nostre suport a la governabilitat de l'Estat a la consecució del pacte fiscal, no com una posició del Govern de Catalunya, sinó com una posició catalana.

Si no ho fem, no fem responsables als altres de les nostres pròpies frustracions. Però, si som capaços de fer-ho, aleshores podem tenir èxit; un èxit compartit i que tindrà un protagonista destacat: el nostre país, Catalunya, els set milions i mig de catalanes i de catalans.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president. La sessió es reprendrà demà a les 10 del matí amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris.

Per tant, se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i un minut.